

2K

EGLUTĖ

Vol. 10, No. 8, 1959, spalio

SKAITYMO VADOVAS

Angelas Sargas

ST. YLA

Angelėli,
mano Sarge,
vis globok mane!
Kur aš eisiu,
ką darysiu,
vis lydėk mane!

Kad Dievulį
vis mylėčiau
pamokyk mane!
Kad tėvelių
vis klausyčiau
raginki mane!

Batukai

O. B. Audronė

Man treji meteliai. Esu mylima, kaip vienturtėlė. Broliukas ir sesutėlė pas Dievulį. Aš jų neprisimenu, manęs dar nebuvo, kai jie išskrido baltais angelėlių takais. Dabar aš esu mylima, visų mylima. Gyvename kaime. Mūsų namai dideli ir šviesūs. Daugiausia maišausi gyvenamajame, kur mamytė nuolatos ruošiasi. Mano pūstos prijuostėlės kišeniuky nuolatos pūpso koks skanėstas, o jei ne, tai gražus skudurėlis lėlytės suknelei. Apauta, visuomet apauta. Kur gi leis basą, kai vyresnioji sesutė, peršalus, basom kojėlėm per anksti bėgiodama, taip nelauktai paliko tėvelius. Apauta batukais, ne bet kuo.

Mano batukai labai blizga — juodi, kaip mūsų katinas. Nors katinas ausys ir kojytės baltos, o mano bateliai visi juodi su kietom nosytėm, kurios blizga labiau už viską ir pūpso vis pūpso priekyje.

— Ir kas ten jų viduje, kas tame jų pūpsančiam blizgėjime, — ne kartą bandydama piršteliu įspausti, galvoju, vis galvoju.

Buvo gražus kažkurios dienos rytas. Mamytė baigė tvarkytis, šlavė grindis, laukė ateinančių pusryčiauti vyrų. Vyrų dirbo visą rytą kluone, kūlė.

Labai laukiau ateinančių vyrų. Gal tėtis atneš mažą ėriuką man pamylėt, paglostyt. Gal nusives mane parodyt daugiau ėriukų, o gal mažas veršiukas jau bus ir eisime jo pažiūrėti ir galėsiu jo drėgną nosytę paliesti ir paimt rankyte minkštą auselę.

Kad nesimaišyčiau šluojančiai mamytei po kojomis, užsirangau ant plataus kaimiško suolo, ir ištiesiu batuotas kojas. Žiūriu žiūriu, o tos batelių nosytės taip pūpso... Jei jau taip gražu ir blizga viršus, tai viduje tikra pasakėlė. Tikriausias gražumėlis tenai, tik kaip prie jo prieiti? O gal ten miega paslėpta tokia maža lėlytė, tokia, kaip ma-

no nykštukas pirštelis. O gal tikras nykštukas gyvena su gražiausiu mažyčiu avinėliu. O gal ten viduj koks gražus veidrodėlis, su gėlytėmis ir paukštukais.

Suolu nušliuožiu prie stalo, kur švariai uždengtas guli didelis duonos kepalas, o prie jo peilis, kuriuo tėvelis raiko duoną, persižegnojęs, sėsdamas už stalo, kai visa šeimyna susėdus rengiasi valgyti. Dar nieko nėra, suolai tušti ir aš su peiliu įsitaisau patogiai viduryje suolo. Batuko nutraukti nereikia. Apsiglėbus su visa koja stipriai spaudžiu prie krūtinės vieną ranką, o kita dilinu peiliu batelio galą. Peilis, kaip pjūklas, netrunka nupjauti mažytį batelio nosies galiuką. Visai mažutėlį. Bet ten nieko nėra. Visiškai nieko, tik nupjauta bato oda. Koks nusivylimas. Negali būti, kad tokia graži nosytė būtų visiškai tuščia. Prisipaudžiu antrą batuką su kojyte ir vėl kantriai nudilinu nosytės galą. Tuščia ir antra... Tokio nusivylimo negaliu viena pakelti ir visa burna gaudžiai užtraukiu visu balsu, o per veidus nespėdamos viena kitą pralenkti rieda ašaros.

Mamytė išsigandus meta viską ir puola prie manęs. Pamačiusi numestą netoliese ant suolo peilį, sušunka ne savu balsu.

— Oi Jėzau, Marija, vaikas susipjaustė...

Griebia mane, žiūri rankas, žiūri iš visų pusių, bet niekur jokios susižeidimo žymės.

— Kas tau yra, mažyte mano, ką pasidarei, sakyk greičiau, sakyk, aprišiu, papūsiu.

— Mamytėle, uprišk tuos batelius... Ten nieko nėra, visai nieko nėra nosytėse...

Rodau atkišus kojytes vieną po kitos, o mamytė sako:

— O tu zyle, mano zyle, sugadinai batelius... Bet gerai, kad tik batelius. Taip persigandau.

Tėvelis atėjo su mažyčiu baltu ėriuku glėbyje ir viską užmiršus puoliau prie jo.

— Žiūrėk, Vincai, kokie jos bateliai. Nei nepamačiau, peiliu nupjovė, būtų dar susižeidus, neduok Dieve...

— Čia tai jau negerai, o kas gi šitaip daro, kam imi peilį rankon, kam batukus sugadinai?

— Tėtulėli, aš taip norėjau pažiūrėt, kas tose nosytėse taip gražiai blizga, o pamatyt negaliu. Taip norėjau... Ir vėl paleidau dūdas ir bijodama ir gailėdamasi, kad taip labai nusivyliau.

— Na gerai, jau gerai. Jei mano mergaitė bus gera ir daugiau peilio neims, tai duosiu ėriuką palaikyt, o jei ne, tai nešu atgal tvartan.

— Būsiu, tėtytėli, būsiu labai labai gera.

Pribėgus apkabinu jo storai apautą koją ir abiem rankutėm stipriai laikau, kad neišeitų su ėriuku.

— Prašau, tėtukai, duok duok man ėriukėlį, duok!

— Ar būsi tikrai gerutė?

— Būsiu, būsiu, būsiu.

Jau kuždu priklaupusiam su ėriuku tėtukui ausin.

Pasidžiaugiu, paglostau ėriuką ir piemenukas išneša jį atgal pas jo mamytę, kuri girdėt vis šaukia ir šaukia.

O mano batukai tokie gražūs, tik nosytės ne. Nenoriu į juos visai žiūrėt. Bėginėju po pirkį ir gaudau katiną. Batukai juokiasi iš manęs.

VYTAUTUI MIRUS*

BALYS SRUOGA
(Iš "Milžino Paunksmėj")

Verk tėviškėlė, verk Lietuva, –
Jau nusileido saulė tava!
Ašaras lieki nuliūdime –
Tavo karalius guli grabe!
Vargšė našlaitė tu palikai,
Verkia našlaičiai tavo vaikai!
Šauksi – raudosi – neprisikels –
Niekas mirties jo nebeatmels!
Verk tėviškėlė, verk Lietuva –
Jau nusileido saulė tava!

* Vytautas, Didysis Lietuvos Kunigaikštis mirė 1430 m.
spalio 27 d. Trakų pilyje.

VORAS IR SKRUZDĖLĖ

Lietuvių liaudies pasaka

DANUTĖ LIPČIŪTĖ

Piemenėliai i palaukę
basom kojom smilgas braukia,
su vėjeliais eis lenktynių.
Saulės sruogų pynių pynės.

Švilpauja rageliai, tošys
ir laukai dainomis juosias,
kvepia miškas — lyg alsuoja
vaško gintarinį korį.

Skruzdėlytė gi iš ryto
pilies bokštan rasta rito
per žolynų labirintą,
samanų taku išmintu.

Pro lazdynų tirštą krūmą
rastą rito ji i rūmą,
o vidudienio kaitroje
pailsėti apsistojo.

Šalia augus umedėlė
i viršūnę ją įkėlė
viedrynėlio kur duobėj
skleidė žiedus pamiškėj.

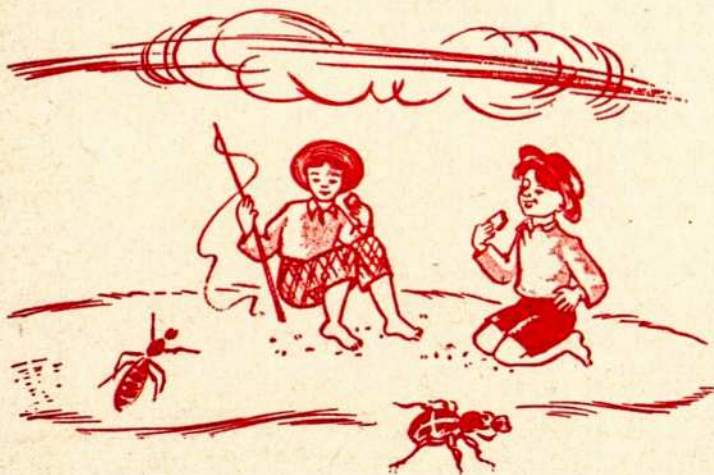
Tas kruopštusis vabalėlis
matė šokant piemenėlius,
klausė skambančių dainų,
pasakėlių ivairių...

Trumpai gaišusi nubėgo
darbo dirbti vėl linksma,
o dangum kažkur skubėjo
vasaros dieną jauna.

Noksta žemuogė raudona,
bala uogos bruknienojuos,
po lapu paparčio vėsiu
voras tinklą audžia, tiesla..

Pamažu, iš lėto pina
pinklių patalą šilkinį,
džiūgauja, pikta kvatoja,
grobiui stalą ruošia, kloja.

Piemenėlių jis nemyli.
Žiū: — ne kartą jo šilkinį
tinklą rytmetiniuos spinduliuos
lyg miglas jie išnešios...

Jie išbrauko ir paparčius,
o tamsiausią miško kertę
žino, lyg savus namus. —
Ne. Voras draugas jų nebus...

Karvės ėdusios pavargo:
žolė soti kvapiam skardy,
gula po medžiu, riaumoja,
kiek pienelio duos, — galvoja.

Kvepia juodos duonos riekės,
lyg malda jos raugas driekias,
lyg mamos kad ranka glosto
ašaros išgelta skruostą.

Duoną valgo piemenėliai,
saujon renka trupinėlius,
sukalba visi maldele,
vėl pažaisti linksmi kelias.

Bet... vienam... kokia nelaimė:
trupinėlis krenta žemėn,
tarp liaunų žolės stiebelių
jo surasti nebegali. —

Trupinėli pas papartį
voras, baigęs tinklą nerti,
užkabinęs savo koja
biaurų melą sugalvoja.

Čiupęs radinį į glėbį,
į viršūnes medžių nėrė,
o iš ten tik kabarai,
vėlės vanago sparnais.

Padejavęs debesims,
gal jos trupinį priims,
kurio laukia net dangus,
skriejo tiesiai į vartus. —

Skruzdėlytė, gi, pamačius
voro pikta nykų žygi,
karalienei tik pranešus,
skubina jį ėmė vytis.

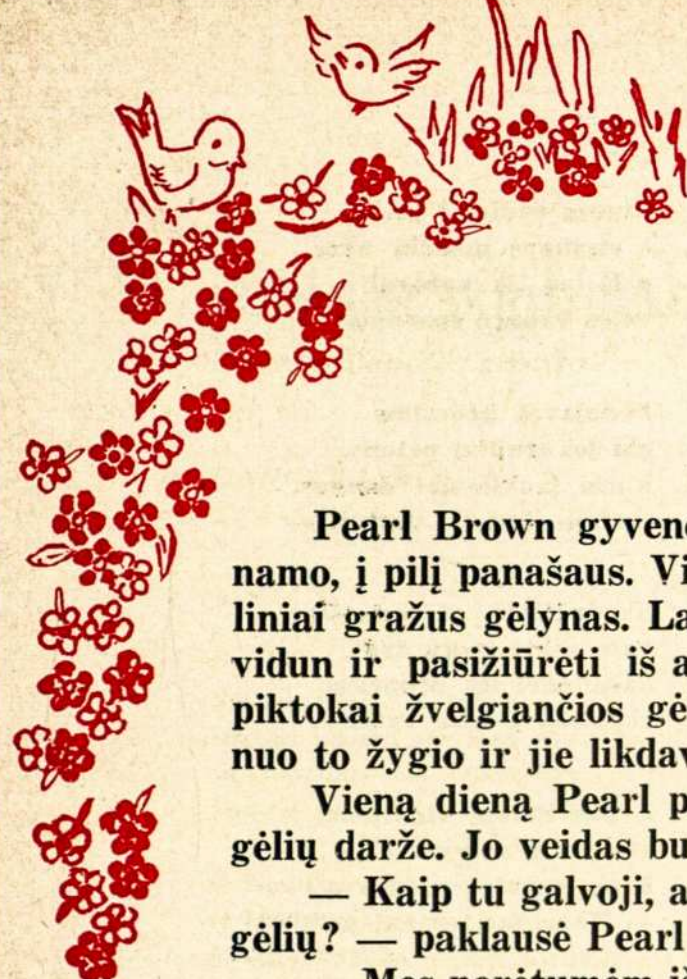
Lenkė beržas viršūnėlę,
ant pečių gi vyturėlio
kėlės nerami aukštyrė,
— Vėjas saujon gal priims?

“Tik ką vorą ten užkėliau,
dabar prašos skruzdėlėlė...
Argi žemėj nebemiela,
jei dangun traukiat po vieną?

Voras skundėsi vaikais,
jų išdykėlių darbais,
ar ir tu ant jų pikta?
Skubi skundais nešina?”

(Bus daugiau)

IŠRAUTOS ROŽĖS

Iš anglų kalbos vertė Pr. Alšėnas

Pearl Brown gyveno skersai gatvės nuo vieno seno namo, į pilį panašaus. Vienoje to namo pusėje buvo begaliniai gražūs gėlynas. Labai dažnai Pearl ėmė noras įeiti vidun ir pasižiūrėti iš arti į tas gražiąsias gėles. Deja, piktokai žvelgiančios gėlininko akys sulaikydavo vaikus nuo to žygio ir jie likdavosi už tvoros.

Vieną dieną Pearl pastebėjo kitą žmogų betriusiantį gėlių darže. Jo veidas buvo itin malonus.

— Kaip tu galvoji, ar jis leistų mus į vidų pasižiūrėti gėlių? — paklausė Pearl savo mažosios sesytės Lois.

— Mes norėtumėm iš arti pamatyti gėlytes! — šūktelėjo mažoji. — Norėtume jas pakvėpinti!..

Pearl ir Lois abi priėjo artyn prie tvoros.

— O, hello, jūs ten! Sakote, norėtumėt pamatyti gėlių? — klausiamai sveikindamasis ir šypsodamasis pratarė naujasis gėlininkas.

— Taip, mes labai norėtume įeiti vidun ir iš arti pamatyti gražiąsias gėles — mandagiai paaiškino Pearl. Tuo tarpu Lois — tik šypsojosi.

— Įeikite tiesiai čia — pasakė gėlininkas. — Jūs galite vaikščioti takais po visą gėlyną ir apžiūrėti visas, o visas gėles. Tik nelieskite jų! Čia pat jūs rasite keletą vaikų. Jie taipogi paprašyti būti atsargūs.

— O, ačiū labai! — pramikčiojo Pearl. — Mes nepaliesime nė vienos gėlytės...

Pearl paėmė Lois už rankutės, įsivedė į vidų ir abi pasileido gėlių takučiais. Tačiau Lois išsitraukė ranką ir viena pasileido bėgti į priekį, gražiųjų rožių link. Pearl, daugiau domėdamosi kiekviena gėle, pasiliko gerokai toliau.

Po trumpos valandėlės, ji išgirdo šaukiant. Balsas, at-

rodė, tarytum Lois. Pearl paskubėjo į priekį ir nuščiuvo, matydama šitokią reginį:

Tenai stovėjo mažoji Lois, laikydama abiejose rankutėse didokus glėbius įvairiaspalvių gėlių...

— Lois!! — šaukė Pearl — ką tu padarei?"... Ką tu padarei?!...

— Tos gėlės man subadė rankas — skundėsi mažoji, rodydama kraujuojantį pirštuką...

— O, Lois, ką dabar mes darysim? — aimanavo Pearl. — Tik žiūrėk, kiek tu išrovei gėlių! Ką mes gėlininkui pasakysime ir ką gėlininkas mums pasakys?...

Lois tarytum visiškai nesuprato, ką jai Pearl sakė. Tačiau pastaroji žinojo, jog paskutinį kartą joms buvo leista įeiti į šį daržą.

Tuomet staiga jai į galvą šovė mintis: jeigu ji paimtų Lois už rankutės, ir išbėgtų iš daržo gėlininkui nematant? Jis gal ir nežinotų, kas išrovė gėles? Ko gero, gal manytų, kad kiti vaikai?..

Griebė ji Lois už rankutės ir pasileido vartų link...

— Greičiau, greičiau! Gal mes ir išbėgsime, pakol jis ras išrautas gėles — uždūsusi kuždėjo Pearl mažajai sesutei.

Pagaliau, mergaitės pasiekė vartus. Gėlininkas buvo

labai užsiėmęs, beraudamas piktžoles tarp gėlių. Jis, anaip-tol, būtų nepamatus mergaičių, išsmunkančių iš gėlyno. Tik tuomet, žengdama paskutiniuosius žingsnius iš daržo, Pearl prisiminė, jog Kas Nors, kuris stebi pasaulį dieną ir naktį, mato visą tai. Ir Jam labai skaudės širdį, matant, kad mažieji vaikai, negerai padarę, dar stengiasi pabėgti nuo savo nusižengimo...

Pearl stabterėjo ir pagalvojo:

— O kad taip pasakius gėlininkui, kad prisipažinus?...

Bet jis daugiau niekad čia mūsų nebeįsileis...

Ir vis dėlto, perilgai nebegalvojus, — ji šūktelėjo:

— Pone gėlininke, aš begaliniai apgailestauju... mes... mes...

— Kas? kas nutiko? — susidomėjo gėlininkas.

Pearl jam papasakojo kaip buvo. "Lois tebėra dar la-bai mažytė. Ji nežinojo ką daranti" — aiškino vyresnioji sesuo.

— Ateik ir parodyk man, kur tos išrautos gėlės? — gana nepiktai tarė gėlininkas.

Pearl, paėjėjusi takeliu, parodė ranka išrautasias gė-lės. Tuomet, su dideliu nekantrumu, ji žiūrėjo į gėlininko veidą.

Jos dideliame nustebime, gėlininkas visiškai neatrodė piktas. Jis net šypsojosi dar...

— Mažoji mergytė visiškai neišrovė tų rožių — jis pra-tarė. — Tai yra senieji rožių žiedai su šakelėmis, kuriuos aš nuskabiau šį rytą, kad netrukdytų naujiems augti, ir sumečiau į krūvelę. Jums nereikėjo taip išsigąsti, nuošir-džioji mergaite. Aš esu begaliniai patenkintas, sutikęs to-kią sąžiningą ir gerą mergaitę. Jūs ir jūsų mažoji sesutė galite visuomet, kada tik panorėsite, užėiti į mūsų gėlyną pasižiūrėti gėlių.

— O, ačiū labai! — džiaugsmu žėrinčiomis akimis pra-tarė Pearl. — Visa, kas atrodė begaliniai bloga prieš ke-lias minutes, dabar — vėl labai gera... Aišku, tik todėl, kad aš prisiminiau, jog Jėzulis viską mato — tai pasakė nebal-siai, tik pati sau...

DARŽELIS

O. B. AUDRONĖ

Į darželį pirmą kartą,
Į darželį su draugais –
Piešiu saulę, piešiu tvartą
Ir ožiuką su ragais.

O ir žemę, o ir dangų
Jau nupiešti aš galiu;
Pakalniui upelis rangos –
Štai plaukiu aš laiveliu .

Žiopso žuvys, žiopso varnos,
Gal net vėjas kamine;
Aš berniukas – tikras bernas –
Pažiūrėkit į mane.

STATĖ 120 METŲ

“Antanuk, Antanuk” — šaukė mama kieme žaidžianti Antanėlį. “Eikš, tavo dėdė Petras atvažiavo.”

**Net širdis suvirpėjo išgirdus. “Sudiev, vaikai,” — atsi-
grėžė jis bėgdamas namų link. “Ryt pažaisim”.**

Po vakarienės dėdė Petras pradėjo jam pasakoti savo nuotykius važinėjant po Europą.

“Žinai, Antanuk, aplankiau vieną vietą, kuri vadinasi mano vardu: Šv. Petro baziliką. Ji yra Romoje. O tai milžiniškas pastatas: ji statė net 120 metų. Dar tolokai nuo Romos, o jau iš tolo, virš kitų pastatų iškyla šv. Petro bazilikos kupolas. Pagaliau, nekantriai lauktas momentas jau čia. Prieš mus į dangų stiebiasi augštos, augštos bazilikos sienos. Bazilikos išorė graži, didinga, bet vidus tiesiog neapsakomas. Įeiname pro didžiąsias duris, ir virš mūsų galvų augštai išsijuosia akmens dangus — lubos.

Nematyti nei jokių suolų, nei klauptų, tik jau gerokai nunešiotos grindys. Mus supa stovylos ir marmuriniai paminklai. Ar žinai, Antanuk, kad ten yra net 390 statulų? Ir nebet kokios — jos visos labai didelės. Angeliukai, kurie iš tolo atrodo nedideli yra 7 pėdų augščio, o balandžiai, kurie aplink juos skraido, dideli kaip gaidžiai.

Altorių toj bazilikoje yra net 44.

Netoli šv. Petro statulos, į dangų kyla didysis altorius. Jis nepastatytas prie sienos, bet apačioj didžiojo kupolo. Po altoriumi yra marmuriniai laiptai, kurie veda į atdarą kambarį. Pasižiūrėm į vidų — tai šv. Petro, pirmojo popiežiaus, kapas.

Pakeliam galvą į viršų — kupola kyla tiesiai į dangų. Jos lubos yra 360 pėdų nuo grindų — įsivaizduok, kaip 30 augštų namas.”

“Dėde, ar buvot užlipęs ant to kupolo viršaus?”, — klausia Antanėlis.

“O taip. Kaip gi grįši namo nebuves viršūnėj. Bet kad pasiekus viršų reikia užlipt laiptais 40 augštų. Sukti laiptai užveda ant bazilikos stogo. Dabar kupola atrodo didelė, kaip kalnas. Geležiniais laiptais pasiekiamo duris, kurios veda į šio milžiniško kiauto vidų. Įeinam ir žvilgtelim žemyn. Apačioj rodos šliaužioja maži taškučiai: tai žmonės.

Mūsų laukia dar eilė laiptų: vieni kupolo viduj, kiti lauke. Pagaliau, vos atgaudami kvapą, pasiekiam didžiulį bronzinį sviedinį ant kupolo viršaus. Atidarom mažas durėles ir įlendam vidun. Šiame sviedinyje tilptų 18 žmonių, jeigu jie nebijotų susigrūsti. Tačiau jie turėtų nebijoti ir nusvilti, nes saulės šviesa taip įkaitina šį metalinį sviedinį, kad saulėtą dieną vieną minutę pabuvus viduje užtektų beveik iškepti.

Iš sviedinio kopėčios veda į patį viršų prie kryžiaus. Labai pavojinga lipti ir reikia užsimerkti, kad galva nesusvaigtų tokioj augštybėj. Bet štai stovimant to sviedinio viršaus. Laikomės kryžiaus, kad nenupūstų vėjas. Juk apačia toli, o nukrist nejuokas.

Po kojų išsitiesia visas kupolo ir Romos miesto grožis: bažnyčios, rūmai, senovės griuvėsiai. Tolumoj matyti Tiberio upė, kurią iš čia galime akimis nulydėti iki pat Viduržemio jūros!”

Antanukas klausė akis išplėtęs. “Vai, kiek jūs daug matėt, dėde!” — atsiduso jis, tarsi grįždamas iš nuotykinės kelionės po Romą.

VYTAUTAS SĖDĖJO UŽRAKINTAS
TOJE PAT KRĖVĖS
PILYJE, KUR BUVO
PASMAUGTAS
KĘSTUTIS.

1.

JOGAILA LEIDO VYTAUTO ŽMO-
NAI, KUNIGAİKŠTIENEI ONAI,
LANKYTI RETKARČIAIS VYRĄ KA-
LĖJIME. JI ATĖIDAVO SU SAVO
MYLIMA TARNAITE, JAUNA LIETU-
VAITE, MIRGA.

MERGELE

Ka tu kalbi?
Gal būtų, kad man
ir pasisektų pabėg-
ti, bet kas bus su
tavimi? Ar pagalvo-
jai?... Negaliu pri-
imti tokios aukos

Kunigaikšti, reikia tamstai
bėgti kuo greičiausiai! Jogai-
la nužudys tave, kaip Kęstutį.
Apsivilk mano rūbais ir išeik su
kunigaikštiene, o aš čia pasiliksiu...
Niekas nepažins... jau tamsu.

5.

KARŽYGĖ MERGELE,
APSIVILKUSI VYTAU-
TO RŪBAIS, PASI-
LIKO KALĖJIME
JO VIETOJE.

STENGĖSI JI
KUO ILGIAUSIAI
SARGUS APGAUDI-
NĖTI, KAD KUNI-
GAIKŠTIS TURĖTŲ
LAIKO IŠ LIETUVOS
IŠBĖGTI IR GERAI
PASISLĖPTI.

IR TAIP GE-
RAI MOKĖJO
APSIMEISTI, JOG TIK
TREČIĄ DIENĄ TEPAŽINO,
KAD TAI NĖ KUNIGAIKŠTIS.

JOGAILA,
NESITVER-
DAMAS AP-
MAUDU,
LIEPĖ
NARŠIAJĄ

6.

MERGELE

Brangieji skaitytojai,

Jūsų laikraštėlis "Eglutė" nori Jums tikrai patikti — būti tokiu, koku Jūs norėtumėte. Tačiau "Eglutei" mažai žinomi Jūsų norai bei pageidavimai. "Eglutės" redakcija, norėdama sužinoti, kas Jums patinka, kas nepatinka, prašo Jūsų pareikšti savo nuomonę apie 1959 metų "Eglutę". Jūsų patogumui yra pridedama klausimų anketa, kurią užpildę prašom skubiai grąžinti "Eglutei", kad Jūsų pageidavimai, kiek bus galima, būtų patenkinti 1960 metų "Eglutės" numeriuose.

Už atsakymus iš anksto Jums dėkojame,

"Eglutės" redakcija

Pastaba: Patiektuose klausimuose kiek galima norėtume gauti pačių vaikučių nuomonę. Labai norėtume išgirsti ir tėvelių bei kitų suaugusiųjų pasisakymus, kuriuos prašome pažymėti kitoje anketos pusėje.

1959 metų "Eglutės" anketa:

I Žinios apie skaitytoją.

1. Kurioje valstybėje skaitytojas gyvena?
2. Koks amžius?, berniukas mergaitė
3. Kelintus metus skaito "Eglutę"?
4. Ar lanko lituanistinę mokyklą? Kurią klasę
5. Ar pats savarankiškai "Eglutę" skaito?
kas padeda?
6. Ar skaito vaikų laikraščius kitomis kalbomis?
Kokius?

II Pasisakymai:

1. Kas labiausiai patiko šių metų "Eglutėje"?
2. Kas labiausiai nepatiko?
3. Koks straipsnelis ar vaizdelis labiausiai patiko?
4. Koks eilėraštis labiausiai patiko?
5. Kokios iliustracijos (piešinėliai) labiausiai patiko?
6. Ar sprendėte galvosūkius? Kokie labiausiai patinka?
7. Ar patinka, kad "Eglutė" leidžiama dviem spalvomis?
Kodėl?

III Pageidavimai ir pastabos

.....

.....

.....

.....

1959 metų "Eglutės" anketas:

Žinios apie skaitytoją

1. Kurioje valstybėje skaitojas gyvena?
2. Koks amžius? mergaitė
3. Keičius metas skaito "Eglutę"?
4. Ar lauko lituanistinė mokykla? Kuris klasių
5. Ar pats savarankiškai "Eglutę" skaito?

Kas padeda?

6. Ar skaito vaiko laikraščius kitomis kalbomis?
7. Kokius?

II Pasiraišymai:

1. Kas labiausiai patiko šio mėn. "Eglutėje"?
2. Kas labiausiai nepatiko?

3. Koks straipsnelis ar vaizdelis labiausiai patiko?

4. Koks eilėraščių labiausiai patiko?

5. Kokios iliustracijos (piešinėliai) labiausiai patiko?

6. Ar sprendė galvosūkius? Kokie labiausiai patinka?

7. Ar patinka, kad "Eglutė" leidžiama dviem spalvomis?

Kodėl?

III Pagarbinimai ir pastabos

.....
.....
.....
.....
.....

JOGA
NAI,
LANKY
LĖJIN
MYLIM
VAITE

KARŽYGE

PRIIMK, KUNIGAİKŠTI!
IR AŠ NORIU PATARNAUTI
TĖVYNEI. MAN BUS MIE-
LA MIRTI DĖL LIETUVOS.
TU JAI TIEK GERA PA-
DARYSI IŠSIVADAVĖS!
LEISK IR MAN PRIE TO
PRISIDĖTI... JEI
MYLI LIETUVĄ, TURI
MANĖS PAKLAU-
SYTI.

3.

IR TOL
MELDĖ, KOJAS
JAM BUČIAVO, TOL KALBĖJO,
KOL VYTAUTAS SUTIKO PRIIMTI
JOS AUKĄ.

APSIVILKO JOS RŪBAIS, APSIRIŠO
GALVĄ BALTA SKARA IR IŠĖJO SU
KUNIGAİKŠTIENE. BUVO JAU VA-
KARAS, NIEKAS IŠ SARGŲ NEPAŽI-
NO KUNIGAİKŠČIO. LAIMINGAI IŠĖ-
JĖS IŠ PILIES IR IŠBĖGĖS IŠ LIETU-
VOS, NUVAŽIAVO JISAI PAS SAVO
GIMINAITI, MOZŪRŲ KUNIGAİKŠTĮ
KUR JOGAILA NEBEGALĖJO JAM
NIEKO PADARYTI.

4.

7.

TOS KARŽYGĖS
MERGELĖS
AUKA
NENUĖJO
VELTUI:
VYTAUTAS
TAPO
GARSIAUSIAS
MŪSŲ
DIDVYRIS
IR
DAUGIAUSIA
NAUDOS
PADARĖ
LIETUVAI.

PAKARTI

VELYKŲ SALOS PASLAPTIS

LAIMUTĖ KALNYTĖ

Velykų sekmadienio rytas 1722 metai. Olandų laivas pamaži plaukia Pacifiko ramiais vandenimis. Jūreiviai nuobodžiauja. Jau tiek laiko diena iš dienos temato vandenį ir dangų. Bet kaip jie visi nustemba, kai horizonte pamato salą.

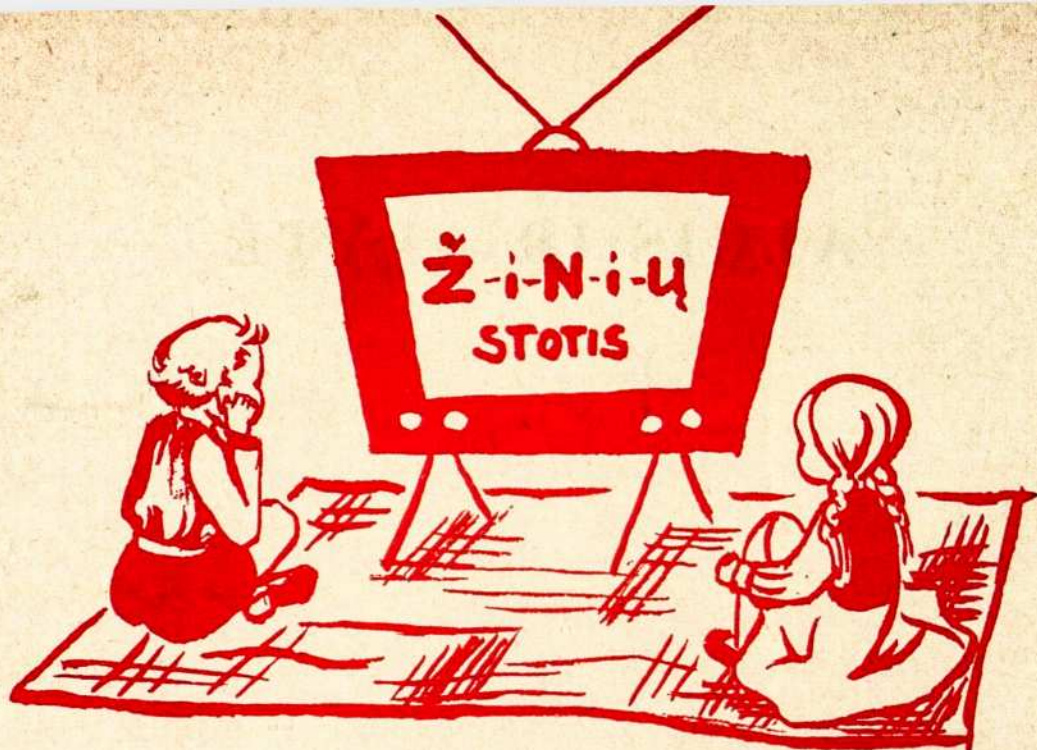
O dar labiau jie nustemba išlipę į krantą. Sala nedidelė, 13 mylių ilgio ir 7 mylių pločio. Visur apaugus augšta žole, bet nė vieno medžio. Įdomiausia tai, kad po visą salą išmėtytos didelės akmenų stovylos. Tai iš didelių akmenų gabalų iškaltos galvos. Visos stovylos panašios: ilgi veidai ir labai, labai ilgos ausys. Kai kurios iš tų stovylių sveria apie 50 tonų, o augščio kaip trijų augštų namas.

Jūrininkai rado ir akmenų skaldyklą — vietą, kurioje tie dideli akmenų gabalai buvo iškalti. Čia taip pat rado daug pradėtų stovylių, bet visos nebaigtos — lyg darbininkai turėjo greit mesti darbą ir palikti.

Jūrininkams, o taip pat ir mokslininkams, kurie tai tyrinėjo, kilo daug klausimų. Kodėl tų stovylių darbininkai nepabaigė? Kaip tokius sunkius akmenų gabalus taip toli nugabeno neturėdami jokių mašinų? Juk kai kurios stovylos yra pastatytos 10 mylių nuo tos vietos, kurioje buvo padarytos. Kas tas stovyklas iškaltė? Kodėl? Ką jos reiškia? Ir kam jų tiek daug? Viso jų rasta apie 555.

Žmonės, kurie toje saloje gyveno, į tuos klausimus negali atsakyti. Mokslininkai jau du šimtus metų bando tuos atsakymus surasti. Kai tą salą atrado olandų laivas, joje gyveno apie du tūkstančiai žmonių. Vėliau daugelis jų žuvo tarpusavio karuose, o kitus išvežė parduoti kaip vergus. Dabar Velykų saloje gyvena tik apie 250 žmonių.

Ši sala yra viena iš pačių vienišiausių, nes artimiausi kaimynai gyvena už tūkstančio mylių. Ją retkarčiais dar aplanko mokslininkai, tikėdamiesi kaip nors išspręsti „Velykų salos paslaptį“ — sužinoti kokie žmonės čia seniau gyveno, ką jie dirbo ir kaip gyveno.

PIRMOJI STOTIS – MĖNULIS

Ar kada galvojot apie ke-
lionę į mėnulį? Mokslinin-
kai jau seniai apie tai kalba
ir ruošia siųsti raketą į mė-
nulį. Dabar, pagaliau, rug-
sėjo 14 d. rusų iššauta rake-
ta pasiekė mėnulio paviršių.
Jokio žmogaus toj raketoj
nebuvo ir ji nukrito į mėnu-
lį. Mokslininkams, tačiau,
yra didelis laimėjimas jau
vien tai, kad tas erdvių lai-
vas pajėgė iki mėnulio nu-
skristi.

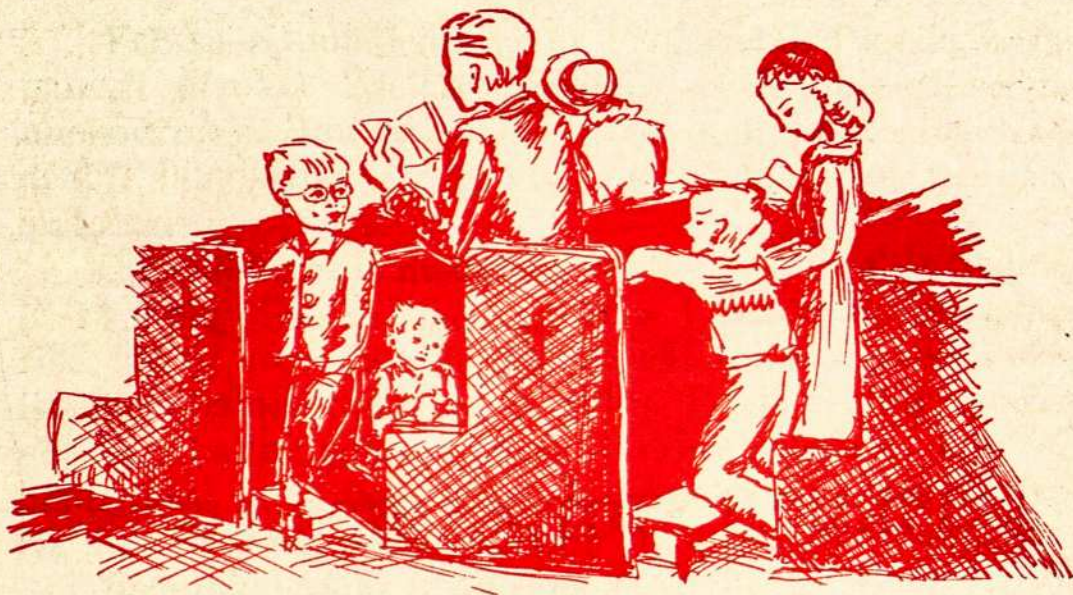
Gal esat girdėję pasakų

apie žmones ir gyvulius, ku-
rie mėnulyje gyvena? Tai
tik pasaka, nes mėnulio pa-
viršius yra labai uoluotas ir
neturi oro, todėl joks gyvis
ten gyventi negali.

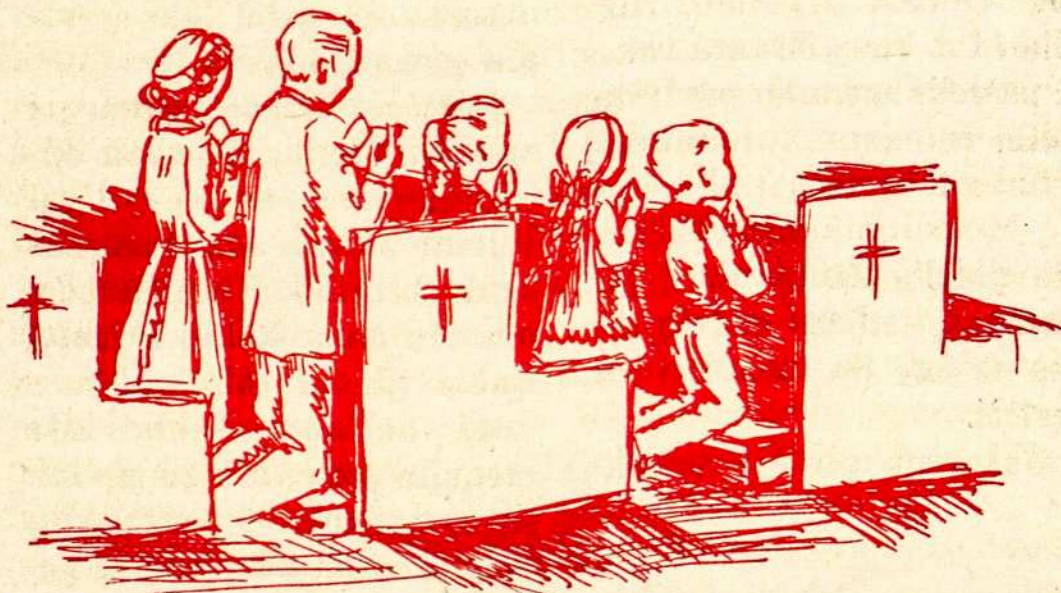
Įsižiūrėkit kokį vakarą į
mėnulį. Vienur šviesiau, ki-
tur tamsiau, ar ne? Ilgai
žiūrint atrodo lyg žmogaus
veido bruožai. Taip atrodo,
nes ten daug kalnų ir uolų.
Labai įdomu tai, kad mes
visai nežinom kokia kita
mėnulio pusė, nes jis aplink
save nesisuka ir mes visą
laiką matom tik vieną jo pu-
sę. Kas gali žinoti, gal greit
kas nors nuskris pasižiūrė-
ti kaip ir kita jo pusė atro-
do.

ALGIS IR ALYTĖ

Kad bažnyčioj melstis dera,
jis užmiršta būtinai.
Kas nereikia, tą jis daro:
kalba, kraiposi dažnai.

Žaidžia pirštais lyg prie stalo,
kojas judina visaip.
Kartais nosį garsiai valo, —
vis išeina jam kitaip.

Kitas vaikas mūs Alytė, —
moka dailiai atsiklaupt.
Jai nereikia nė sakyti,
kaip mintis savas sukaupt.

Kaip Alytė, taip ir Algis
klūpo, meldžiasi ramiai.
Nesidairo, nesižvalgo, —
Nes Dievulio čia namai.

Ž A I S K I M E !

ŽAIDIMAS BE ŽAISLŲ

Ką jūs žaistumėt, jeigu neturėtumėt žaislų, nei knygų? Būtų nuobodu ir neturėtumėt ką veikti? Štai ką aš darau:

Kai būnu lauke viena, žaidžiu "Stok". Stengiuosi ilgai išbūti vienoj vietoj. Tada aš sakau: "Nueisiu šešis žingsnius į kairę ir ten išbūsiu, kol stulpo šešėlis pasieks priekinius namo laiptus." Arba: "Aš nueisiu prie alyvų krūmo ir ten būsiu, kol mamytė pašauks."

Bet, matot, čia dar neviskas. Neužtenka šiam žaidime tik sėdėti. Reikia ir žiūrėti. Kuo daugiau žiūri, tuo daugiau matai. O kai ramiai sėdi arba stovi, pamatai daug daugiau dalykų, negu nuolat judi, kruti.

Ar kada matėt paukščiuką iš arti — taip arti, kad galėtumėt matyti jo mažą liežuviuką? O gal nežinojot, kad paukščiukai liežuviukus turi?

Kartais taip žaidžiant, gražūs drugeliai atsisėda ant kojų ar pečių. Kartą ant mano kelių vos neatsisėdo voverytė. O, kaip ji, vargšėlė, išsigando, pamačiusi, kad esu gyva!

Kitą kartą mačiau, kaip rudos skruzdės kovojo su juodom. Kitą dieną žiūriu, eina pakrūme vatos kamuoliukas. Ilgai žiūrėjau ir pamačiau, kad tai tik voras neša savo didžiulį kiaušinį. Paskui mačiau, kaip jis savo tinklą audžia. Įdomiausia, kaip sraigė pamažu į stulpą lipo. Reikėjo ilgai laukti, kol ji palipės, nes ji labai negreita. Dabar suprantu, kaip gali šuniukai keturiom kojom bėginėti, nes juos ilgai stebėjau. O jų tiek daug prabėgdavo gatve, kurioje gyvenu.

Ar niekad šio žaidimo nežaidėt? Pabandykit. Manau, kad ir jums patiks.

NEUŽMIRŠK VALYTI DANTUKŲ

Tadas grįžo iš mokyklos kažko nusiminęs. Pasveikinęs mamą, pasidėjo švarką ir skubėdamas lipo į antrą augštą.

“Mama, einu p a m o k ų ruošti.” — pasiaiškino. “Šiandien turiu daug pamokų.”

Mama nustebus pasižiūrėjo, bet nieko nesakė.

Iš darbo grįžęs tėtis irgi pastebėjo, kad Tadas šiandien nelinksmas.

Valgant vakarienę, jis nerąsiai prasitarė: “Man dantį skauda.”

Dabar tėveliams visa buvo aišku.

“Tai kodėl gi nesakei? Būtume tuoj pas dantų gydytoją nuėję” — klausė mama.

“Tai, kad aš bijau...” — pasiaiškino Tadas.

“Bijai tai bijai, bet juk ir dabar skauda!” — ramino tėtis.

Pirma proga tėtis nusivedė Tadą pas dantų gydytoją. Čia jis jau ne pirmas kartas, bet prisiminimai ne-

malonūs. Pagaliau atėjo ir jo eilė.

“Tikrai neskaudės kiek manai” — ramino jį dantų gydytojas. “Geriau užsimerk ir pažiūrėk iki kiek gali suskaičiuoti, kol aš tą dantį sutaisysiu.” Neilgai Tadas skaičiavo, o gydytojas jau baigė taisyti dantį.

“Matai, Tada, ne taip jau baisu. Bet, žinai, tau dar mažiau skaudėtų, jeigu pas mane ateitum kas pusę metų dantis patikrinti. Skylutės būtų dar visai mažytės ir neskaudėtų gręžiant. O kai lauki kol pradeda dantį skaudėti prieš pas mane ateinant, skylė būna didžiulė.”

“Bet kodėl iš viso pasidaro tos skylės dantyse?” — klausė Tadas.

“O gi matai, kai mes valgom, maži maisto gabaliukai įstringa tarp dantų. Su laiku tai pavirsta rūgštimi, kuri graužia danties paviršių ir ilgainiui pasidaro skylutė. Jeigu jos tuoj nesutaisom, ji darosi didesnė ir di-

desnė ir pradeda skaudėti dantį. Kad dantukai būtų stiprūs, reikia gerti daug

pieno ir valgyti daržovių ir vaisių.”

“Man mama sakė, kad saldainiai dantis gadina. Ar teisybė, daktare?”

“Teisybė, Tada. Saldainiai labai minkšti ir lengvai užsilieka tarp dantų, o iš saldžių dalykų atsiranda labai daug rūgšties. Be to, kai saldainių daug privalgai, nebenori valgyti tų dalykų, kurie padėtų dantukams likti stipriais, sveikais. Ir neužmiršk dantukus valyti ryte ir vakare.” — atsisveikindamas tarė dantų gydytojas.

M I S L Ė S

Nei šeria, nei girdo, o visada gyvas.

Ant stogo paplotys.

Pilnos dirvelės rankšluostėlių priklostytos.

Ožio ragas pumparagas, ožio rage saulė teka.

Išdžiūvėlė, iškepėlė eina keliu dainuodama.

Nevalgo, negeria, o vis gyvas.

Juoda kiaulė žemę rausia.

Pasaka be galo

Kitados gyveno pirklys. Jis turėjo labai mažutėlį arkliuką, kaip šios pasakos galiuką. Kitados gyveno pirklys. Jis turėjo labai mažutėlį arkliuką ir t.t.

TRUPUTĮ PAGALVOK

KIEK KIAUŠINIŲ?

Mergytė nešėsi iš krautuvės krepšelį kiaušinių. Beeinant gatve ją netyčia pastūmė vienas žmogus ir ji kiaušinius išmetė ir sudaužė. Mergaitė ėmė verkti.

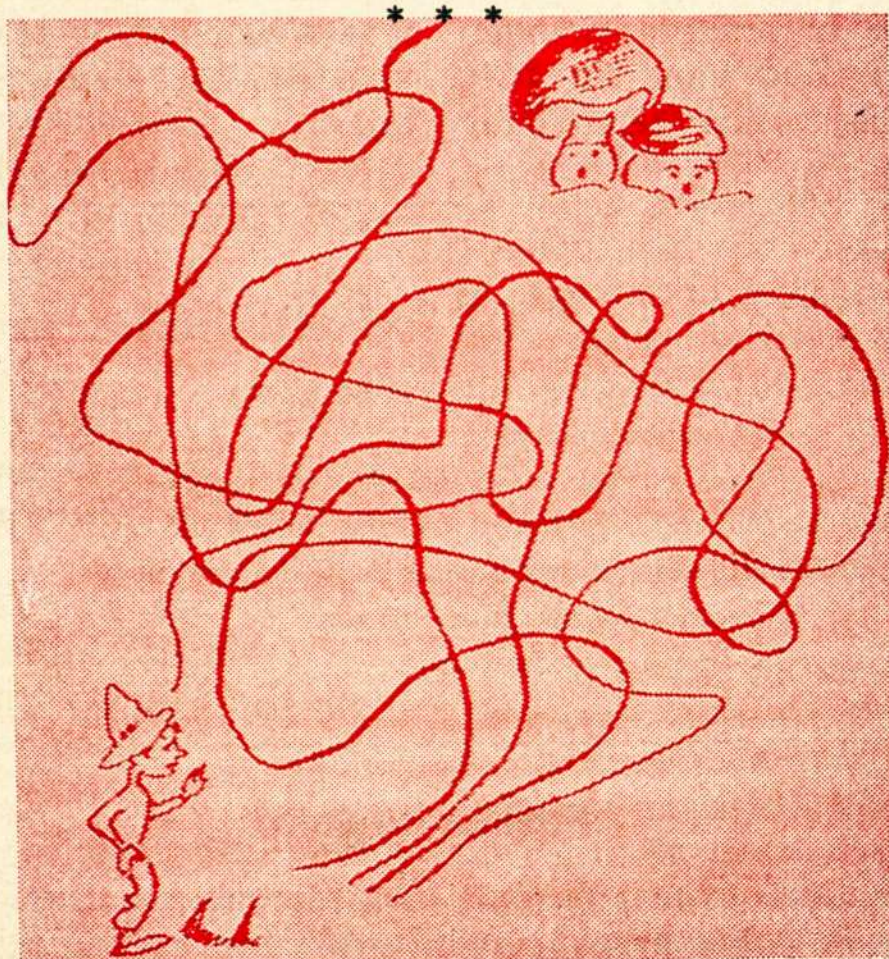
— Neverk, — ją ramino ponas, — aš tau nupirksiu kitus kiaušinius. Kiek jų turėjai?

Mergaitė taip buvo susijaudinus, kad niekaip negalėjo atsiminti, kiek kiaušinių buvo pirkusi.

— Aš žinau tik tiek, — sakė mergaitė, — kad kai skaičiavau poromis — vienas liko be poros, kai skaičiavau trejetais — irgi vienas atliko, kai skaičiavau ketvertais — taip pat vienas atliko, o kai skaičiavau penketais — nė vieno neliko.

— Tai gerai. Dabar žinau, kiek turėjai kiaušinių. Eime, nupirksiu, — tarė ponas.

Kiek kiaušinių mergytė parnešė mamai?

Padėkite nueiti prie baravykų!

RASKITE ŽODŽIUS

Atraskite naują žodelį žodyje
ir jį pabraukit

žaidimas	gelbėkit
uodega	atsargiai
mėgina	akrobatas
nuotrauka	užkristi
storas	tvirtinti

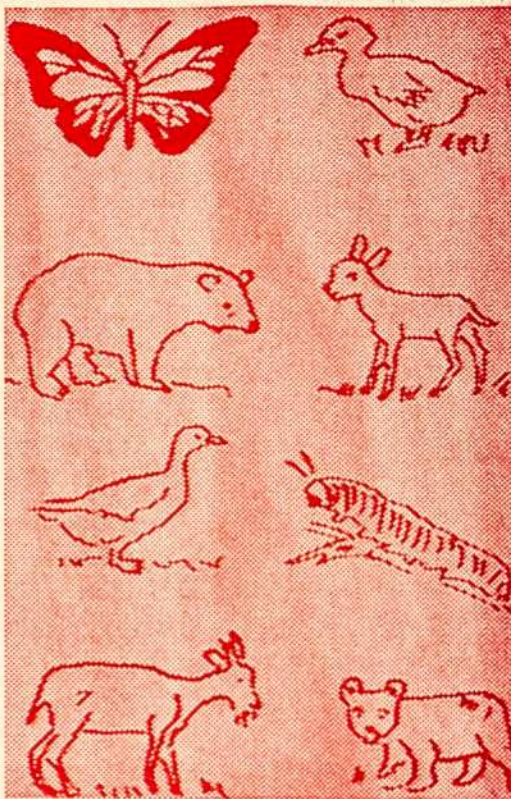
PATARLĖS IR PRIEŽODŽIAI

Kas kitam duobę kasa, tas pats
į ją įpuola.

Kas skaito rašo, duonos neprašo.
Duona verkia tinginio valgoma.
Geriau žvirblis rankoje, o ne
briedis girioje.

Į balą puolęs, sausas nekelti.
Kas tėvų neklauso, tas valgo
duoną sausą.

KURIS KURIAM PRIKLAUSO?

P A S I J U O K I M E

Mokytojas: Mikai, tavo rašinys "Ma-
no Motina" žodis į žodį toks pat
kaip tavo brolio. Katras nuo kurio
nusirašėt?

Mikas: Bet juk mūsų abiejų ta pati
motina...

Mažas Rimutis skundėsi mamytei
pilviuko skaudėjimu ir paklausė
jos: "Ar nežinai, mamyte, kodėl gi
tas pilvukas man taip skauda, kad
net verkti norisi?" "Tavo pilvuke
tuščia, todėl ir skauda", greituojų
paaikšino mamytė, "aš duosiu vais-
tuku, ir pilvukas nustos skaudėjęs".

Vasarą pas Rimučio tėvelius atva-
žiavo pavišėti dėdė, kuris buvo
profesorius. Vieną dieną dėdė pa-

dejavo, kad jam skauda galvą. "Ar
žinai kodėl tamstai skauda galvą",
tarė Rimutis dėdei, "mat, tamstos
galva dabar yra tuščia."

Mokytoja: Pasakyk, Šimaiti, kur
yra Azija.

Mokinys: Vienuoliktame puslapyje
mūsų geografijoje.

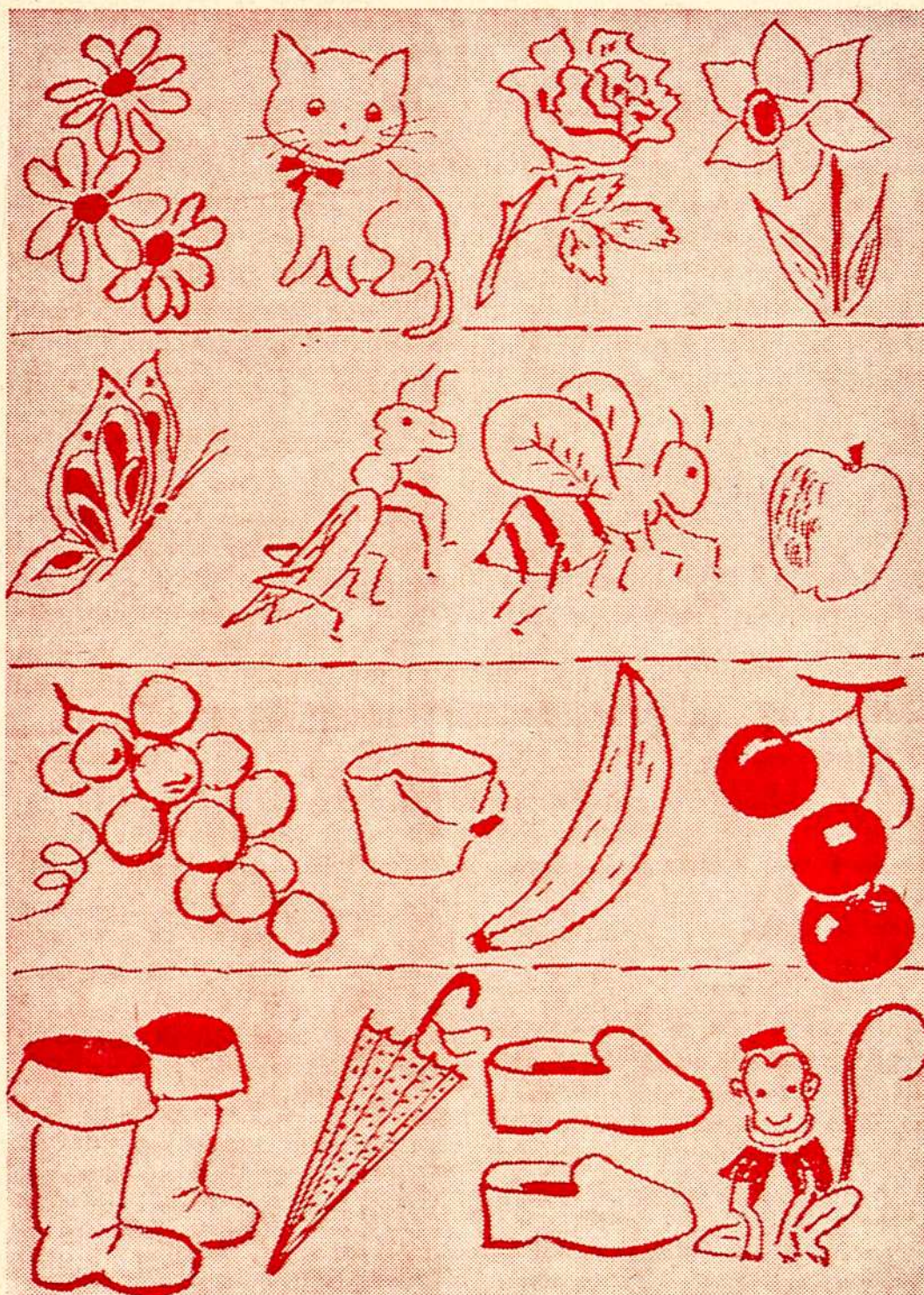
Sesutė: Petreli, kuri dabar valanda?
Broliukas: (Nepakeldamas akių nuo
skaitomos knygos) Pusė pradžios.

— Aš atėjau pataisyti jūsų piano.

— Bet jūsų niekas nekvieta!

— O taip! Jūsų abu kaimynai!"

Kuris iš keturių daiktų ne savo vietoje?

LAIŠKAI "EGLUTEI"

Chicago

Didžiai Gerbiamos Seselės,

Visada žaviuosi Tamstų darbais, o ypač taip svarbiu pataravimu mūsų jauniems, leidžiant Eglutę.

Siūlyčiau paskelbti kokį konkursėlį, kad būtų daugiau įtraukti jaunieji į rašymą. Premijos galėtų būti lietuviškomis knygomis. Kai tik konkursas bus pravestas man praneškite, tam reikalu nusiūsiu 50 (penkiasdešimt) dolerių.

Su pagarba

Kun. J. Prunskis.

ATSAKYMAS

Didžiai Gerbiamasis Kunige,

Širdingai Jums savo ir jaunųjų skaitytojų vardu dėkojame už tokį malonų pasiūlymą. Konkursėliai bus pravesti 1960 metais — minint "Eglutės" dešimtmetį.

Su gilia padėka,

"Eglutės" redakcija

Chicago, Ill.

Mieloji Eglute,

Man labai patinka mįslės ir galvosūčiai, kuriuos randu Eglutėje. Kartais padarau klaidų, bet šį kartą radau Eglutės klaidą. Sausio Nr. atsakyme — Kiek Dienų? Jūs rašot, kad sraigė pasieks 12 pėdų stiebo viršūnę per 12 dienų, jei ji kasdien užšliauš 3 pėdas ir kasnakt nuslys dvi pėdas atgal.

Ištikrųjų sraigė pasieks viršūnę 10-tą dieną, nes per 9 dienas

ji užlips 9 pėdas, o 10-tą dieną likusias 3 pėdas iki viršūnės.

Viso geriausio,

Živilė Bilaišytė, 8 m.

ATSAKYMAS

Mielą Živilę,

Labai ačiū, už įdomų laiškutį "Eglutei". Džiaugiuosi, kad Tau patinka mįslės ir galvosūčiai. Sveikinu, kad rūpestingai juos sprendi. Taip sprendama net mano klaidą suradai. Sutinku, kad Tavo atsakymas yra teisingas. Aš skaičiavau, kad sraigė kasdieną padaro po vieną pėdą, tai ji stiebo viršūnę pasieks per 12 dienų.

Linkiu ir toliau rūpestingai spręsti visus galvosūkius ir atsiminti, kad visi padarome klaidų, tačiau neprotinga klaidos neatitaisyti.

Tavo draugė,

"Eglutė"

So. Boston, Mass.

Maloni "Eglutės" Redaktore,

Šiandien gavau rugsėjo mėn. "Eglutę". Ir su dideliu susidomėjimu ją varčiau, skaičiau ir ją gėrėjausi. "Eglutė" daro gražią pažangą. Ir ypatingai didelio išpūdžio daro medžiagos ir iliustracijų įvairumas. Man atrodo, kad Jūs artėjate jau prie tokio laikraščio lygio, kad jam bus įmanoma užkariauti jaunųjų širdis...

Su geriausiais linkėjimais

Jūsų

Dr. Juozas Leimonas

PASIDARYKIME PATYS

– UŽSISAKYKIME “EGLUTĘ”!

“Eglutė” skelbia konkursą! Visi vaikučiai iki 16 metų amžiaus gali konkurse dalyvauti.

UŽDUOTIS: Pasižiūrėję į gretimame puslapyje įdėtą piešinėlį, sukurkite pasakėlę nuo 100 iki 200 žodžių ilgumo (jungtukai neskaičiuojami) ir prisiųskite “Eglutės” redakcijai iki š. m. gruodžio pirmos dienos. Po rašinėliu pasirašykite slapyvardžiu. Kitame užklijuotame voke, įdėkite, aiškiai parašytą savo slapyvardį, tikrą pavardę ir vardą, amžių, adresą ir fotografiją.

Pasakėles vertins “Eglutės” redakcija. Geriausiai parašytos pasakėlės autorius gaus vienus metus “Eglutę” veltui arba “Eglutė” veltui bus siuntinėjama jo nurodytu adresu. Trys geriausios pasakėlės bus atspausdintos “Eglutėje”, kartu su autorių fotografijomis.

Pastaba: Kurie patys dar nemokate lietuviškai rašyti, galite “pasisamdyti” sekretorius, kurie Jums diktuojuant užrašytų Jūsų sugalvotą pasakėlę.

Visi dalyvaukime konkurse!

PAMĄSTYK

Danutė sudaužė stiklinę. Niekas to nematė. Mama mano, kad Juozukas tai padarė. Jeigu Danutė yra gera mergaitė, ką ji padarys?

Nauja knyga vaikams

ALGIS DALGIS

SONĖ TOMARIENĖ

Vaikučiai labai mėgsta vaidinimus. Bet vaidinimų knygų maža tėra. Todėl lietuviai mokytojai išleido rašytojo Antano Rūko 2 veiksmų linksmą eiliuotą vaidinimą, vardu "Algis Dalgis Gaidžiakojis ir gauja pabaisų." Tai yra labai smagus veikalėlis, taip dailiai sueiliuotas, kad jau beskaitant norisi visą atmintinai išmokti.

Algis Dalgis yra išdykėlių gaujos vadas. Jis gaujos darbais taip giriiasi:

Mūsų garsas, mūsų vardas
skamba tartum plieno kardas:
kur nueisi, kur tik būsi, —
vis linksniuoja vardą mūsų.
Čia ištrupinti langai,
ten sukruvinti vaikai,
ten išlaužtos visos tvoros,
čia išmindėm pamidorus...

Geras berniukas, Vytukas Dobi-
liukas, nori perspėti Algio Dalgio
suvedžiotus vaikus, sakydamas:

...netyčia nugirdau
visą tavo šneką kvailą.
Vyrai, man tik jūsų gaila.
Tiek gerų, gražių darbų,
tiek puikiausių pramogų,
o jūs klausot išsižioję
Algio Dalgio Gaidžiakojo,
kurs težino griaut, daužyti...

Bet Algis Dalgis ir jo draugai ne-
klauso Vytuko patarimo, o nutaria
užpulti gražų obuolių sodą.

Bet tas nuostabusis sodas yra už-
burtas. Jis mielas geriems žmonėms,

bet blogiems gali užkurti didžią pir-
tį! Kas paskui atsitinka tiems išdy-
kėliams ir jų vadui Algiui Dalgiui,
sužinosite paskaite šią knygutę.

Kviečiame visus mokyklų moky-
tojus ir jų mokinius susidomėti šiuo
idomiu veikalėliu ir suvaidinti savo
scenose. "Algis Dalgis" yra rinkti-
nis veikalėlis, 1956 m. jis buvo Lie-
tuvų Mokytojų Sąjungos Čikagoje
premijuotas. Knygutę puošia spal-
votas dailininkės Vlado Stančikaitės
viršelis. Jos išleista nedidelis
skaičius, ir knygynuose nėra parda-
vinėjamas. Atsiuntę 75c. gausite
paštą. Rašykite šiuo adresu: Vikto-
ras Binkis, Liet. Mokytojų Sąjungos
Pirmininkas, 2452 W. 46 Place, Chi-
cago, Illinois.

* * * * *

ATSIUSTA PAMINĖTI:

NEKLAUŽADOS, Stasio Džiugo ei-
liuota pasaka, kurią iliustravo Vl.
Stančikaitė.

MARIJOS ŽEMĖ, lietuvių poetų
Marijos eilių vainikas, kurį paruošė
A. Tyruolis. Abi minėtos knygos iš-
leido Jaunimo Biblioteka, Instituto
Salesiano Lituano, Castelnuovo Don
Bosco, (Asti) — Italia.

EG L U T Ė

Leidžia
Lietuvių Kultūros
Institutas

Redaguoja ir
Administruoja
Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata:

Metams: \$4.00, atskiras numeris 40 centų.

Pinigus, užsakymus, adresų pakeitimus, ir raštus prašome siųsti ir visais redakcijos ir administracijos reikalais kreiptis:

EG L U T Ė

Immaculate Conception Convent
R. F. D. 2, Putnam, Connecticut

ŠI NUMERĮ ILIUSTRAVO:

P. Osmolskis —

"Žvaigždės" klišės —

Aldona Simutytė —

Marija Eidukevičiūtė —

Sesuo M. Veronika —

Viršelis

Voras ir Skruzdė psl. 8

Į darželį psl. 13

Mėnulis psl. 19

Neužmiršk valyti dantukų, psl. 23

Žaiskime psl. 25

Angelas Sargas, psl. 3

Batukai psl. 4-6

Voras ir skruzdė psl. 9

Mergelė Karžygė psl. 16-17

Algis ir Alytė psl. 22

Rugsėjo numerio galvosūkių atsakymai:

MOKYKLOS GALVOSŪKIS

1. Pilka, 2. Mokytoja, 3. Bara,
4. Dėdė, 5. Varpas, 6. Rašo. 7. Že-
mė, 8. Dėti, 9. Pamoka, 10. Kny-
ga, 11. Loja, 12. Aš, 13. Raidė, 14.
Žodis, 15. Mato, 16. Ėda.

MISLIŲ ATSAKYMAI

Debesys, Vėjas, Raštas, Smui-
kas.

Galvosūkių ir mįslių atsakymai sekančiame numeryje.

ŠVENTĖS ir VARDINĖS

SPALIS

1. K. Remigijus, Mantis, Kirvė
2. P. ANGELAI SARGAI, Erdvilas, Povundė
3. Š. Teresė Kūd. Jėzaus, Ašarė, Milgyvas
4. S. Pranciškus Asyžietis, Gailius, Suponė
5. P. Placidas, Upinė, Palemonas
6. A. Brunonas, Baivydas
7. T. Morkus, Mažrimas, Berčius
8. K. Brigitas, Daugis, Lindeika
9. P. Jonas, Leonardas, Dionyzas, Krytis
10. Š. Danielius, Jaunė, Butautas
11. S. Aleksandras, Saulis, Verpė, Bernustas
12. P. Maksimilijonas, Maldeika, Ungis
13. A. Eduardas, Narutis, Žeminėlė
14. T. Kalikstas, Gendrė, Mindaugas
15. K. Teresė iš Avilos, Kirbaidas, Ina
16. P. Gerardas, Jadvyga, Bitė, Širvaldis
17. Š. Margarita Marija Alacoque, Gytė, Saigūnas
18. S. Lukas evang., Mylita, Liubartas
19. P. Petras Alkantarietis, Grytė, Rūstulis
20. A. Jonas Kancijus, Saulė, Gedainis
21. T. Uršulė, Gilanda, Tureitis
22. K. Pilypas, Mynė, Norbutas
23. P. Ignacas, Ramutė, Budzilas, Jautrytė
24. Š. Rapolas Arkang., Undinė, Daugalis
25. S. KRISTAUS KARALIAUS. Krizantas, Karigaila
26. P. Evaristas, Minginta, Kešgaila, Nargis
27. A. Florencijus, Ramojus, Ilutė
28. T. Simonas ir Judas apaštalai, Vikis
29. K. Narcizas, Žemaitė, Gedgaudas
30. P. Zenobijus, Rūstulė, Skirgaila
31. Š. Narcizas, Sargė, Tyris

